

[Helge Madsen.]

til almindelige danskere, og derfor falder vel spørgsmålet om nogen erklæring med hensyn til Grønland som en koloni bort, men vi vil være glade for at få lejlighed til at drøfte det nærmere i et udvalg.

Aksel Larsen: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for den kortfattede, men smukke historiske redegørelse, vi har fået, og som han indledte sin forelæggelses-tale med. Jeg kan forsåvidt også takke for den hovedbegrundelse, han gav for denne konvention, idet han talte om de misgerninger, der var begået af fascistiske og nazistiske magthavere i Europa, og om, at der fortsat var millioner af mennesker, der levede under sådan fascistisk undertrykkelse. Jeg er klar over, at udenrigsministeren tænkte på Spanien, men det er mig ikke klart, hvorfor han så har kunnet medvirke til Spaniens optagelse i UNESCO, hvilket bl. a. er muliggjort derved, at Danmarks repræsentanter afholdt sig fra at stemme.

Nu er der det ved det, at smukke ord gør det ikke alene, og vi har hørt mange og højstemte ord såvel fra den højtærede udenrigsminister som fra en del af partiordførerne, men der skulle også gerne være nogen realitet i det, og det kan være farligt at komme med altfor smukke historiske redegørelser for denne konventions tilblivelse med påberåbelse ikke blot af det engelske Magna Charta, af de danske kongers håndfæstninger o. s. v., men også af den amerikanske uafhængighedserklæring og den franske menneskerettighedernes erklæring, for når man så studerer den konvention, som man her vil have rigsdagen til at ratificere, kan man ikke undgå at bemærke, at denne konvention om menneskerettighederne, så lovprist den er blevet i dag, ikke alene ikke går videre end den amerikanske uafhængighedserklæring af 1776 eller den franske menneskerettighedernes erklæring af 1789, men også betyder et tilbageskridt i forhold til disse erklæringer.

Der er gået omkring 175 år, siden den amerikanske uafhængighedserklæring blev offentliggjort, og man skulle dog tro, at udviklingen var gået så meget frem, at når man i vore dage skulle forfatte en erklæring om menneskerettighederne, måtte man være kommet noget videre frem, men som

sagt, et studium af de dokumenter, der er forelagt os, viser, at det er der i hvert fald visse folk der ikke er.

Sådanne tanker måtte man også få ved at høre det ærede medlem hr. Elgaard sige, at konventionens umiddelbare forbillede er De Forenede Nationers erklæring om menneskerettighederne, og at det, hvori denne konvention adskiller sig fra De Forenede Nationers erklæring, er, at her drejer det sig om en forpligtende aftale og ikke blot om en erklæring. Sagen er jo den, at ikke alene står denne konvention i hele sin ånd og sine bestemmelser ikke på højde med den amerikanske uafhængighedserklæring og den franske menneskerettighedernes erklæring, men heller ikke, ja, langt fra med De Forenede Nationers erklæring om menneskerettighederne.

Jeg synes derfor ikke, at man skulle være så højstemt i sin lovprisning af konventionen. Jeg synes, man hellere nøgternt skulle erkende, at konventionen, set i forhold til de dokumenter, der er gået forud for den i historien, i virkeligheden betyder et tilbageskridt, og at den iøvrigt er behæftet med adskillige og tildels meget væsentlige mangler.

Lad mig først sige et par ord om formålet med det hele. Såvidt jeg har forstået en del af ordførertalerne, er denne konvention kun et led i Europarådets almindelige arbejde, som i henhold til de pågældende ordførere tilsigter at skabe et forenet Europa, hvor man formodentlig storsindet, måske med undtagelse af det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, ser bort fra, at Europarådet kun repræsenterer højst halvdelen af Europa. Men hvad angår skabelsen af dette forenede Europa, ser det ud til, at tilhængerne af Europarådet i allerhøjeste grad er indstillet på, også i forhold til dette forenede Vesteuropa, mere og mere at prisgive Danmarks nationale suverænitet. Noget sådant blev i hvert fald sagt af det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, som erklærede, at tiden er løbet fra de snævre landegrænser. Når sådan noget bliver sagt, og når der ikke bliver taget ganske bestemte forbehold i national henseende, er det, man bliver betænkelig. Og når denne konvention om menneskerettigheder skal tjene til at ophæve bl. a. Danmarks nationale selvstændighed endnu mere, end det hidtil i praksis er sket, bliver vi betænkelige ved konventionen.